

Arrest

nr. 91 788 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. BUYTAERT *loco* advocaat V. VEREECKE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van Georgische origine, bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië. Vanaf 2000 tot 2006 was u soldaat in het bataljon van E.K.(...), en dit dankzij uw oom G.T.(...) (O.V. 6.453.209), die er luitenant was. U was tewerkgesteld in het Kodori-dal en moest de grenzen bewaken, in opdracht van de Georgische regering. De provincie Abkhazië was immers in die tijd afgescheurd van Georgië. Enkel het Kodori-dal stond nog onder Georgisch bevel.

De problemen waarvoor u asiel aanvraagt zijn begonnen omwille van dit bataljon. Sinds de regering van Saakashvili in 2004 aan de macht kwam werden er plannen bekend gemaakt om het bataljon

van K.(...) te vervangen door een nieuwe structuur. K.(...) weigerde om zijn troepen te onttrekken aangezien hij er zeker van was dat het dal dan in handen van de Abkhaziërs zou vallen. In juli of augustus 2006 vielen vervolgens spetsnaz, speciale politietroepen, van de Georgische regering het dal binnen waarna de autoriteiten het bevel in die regio overnamen. U en uw oom konden, net zoals E.K.(...), ontkomen en jullie vluchtten naar Mestia, om vervolgens sporadisch in Kodori te verblijven. In augustus 2008 brak de oorlog tussen Abkhazië en Georgië uit waardoor u en uw oom gedwongen werden het land te verlaten. Jullie vluchtten naar Oekraïne waar u tot juni 2009 bij een vriend van uw oom verbleef alvorens verder naar België te trekken. U kwam hier aan, samen met uw oom in juni 2009 en diende uw asielaanvraag in op 29 juni 2009. Sinds uw aankomst in België heeft u vernomen dat de autoriteiten, in burger gekleed, geregeld bij uw moeder thuis komen, dit is tevens het huis waar de vrouw van uw oom woont, en naar u vragen. Ook werd er gevraagd naar uw oom.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw vluchtelingenkaart, kopie van uw rijbewijs, geboorteakte, diploma en twee foto's.

B. Motivering

U vreest dat u in de gevangenis zal belanden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw deelname in de munitiehandel onder leiding van E.K.(...). Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst bleken er enkele tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw oom G.T.(...) (O.V. 6.453.209) in verband met uw asielincidenten. Zo bleken uw verklaringen in verband met de feiten na de aanval in juli of augustus 2006 niet overeen te komen. Er werd aan uw oom gevraagd of er iets werd ondernomen vanwege de autoriteiten ten opzichte van u, of ze bijvoorbeeld langsgekomen waren of u ondervroegen. Uw oom antwoordt hier negatief op en stelt dat de autoriteiten eenmaal bij hem thuis zijn langsgekomen en enkel naar hem vroegen. (CGVS oom p. 18) Uw verklaringen wijken echter af van de verklaringen van uw oom betreffende deze asielincidenten. Zo stelt u dat de autoriteiten wel langs kwamen voor u, en dit waarschijnlijk zo'n drie keer per jaar. (CGVS p. 4) U verklaart eveneens dat uw moeder en de vrouw van uw oom in één huis wonen. (CGVS p. 4) Verder stelt u dat iemand van de politie eveneens langs kwam en achter uw oom vroeg en dat dit per jaar misschien drie keer gebeurde. (CGVS p. 4) Niet alleen kwamen dus jullie verklaringen betreffende het langskomen van de autoriteiten voor u niet overeen, eveneens stelt u dat de autoriteiten meerdere malen, en niet eenmaal zoals uw oom verklaart, voor hem langs kwamen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt u dat u het niet noodzakelijk vond om uw oom deze informatie te vertellen maar dat het ook kon zijn dat u het uw oom gezegd had maar dat hij het zich niet meer herinnert. (CGVS p. 13) U dacht dat uw oom het ook wist. (CGVS p. 13) Bovendien bleken er ongerijmdheden in uw verklaringen en de verklaringen van uw oom te zijn met betrekking tot de aanval in juli of augustus 2006. Zo verklaart uw oom dat de aanval 's morgens begon tegen 7 of 8 uur toen ze het dorp Sakeni binnenvielen. (CGVS oom p. 14) U verklaart echter dat uw oom in Khohori stond en u op de Nakhariberg, en dat ze eerst bij u binnenvielen ergens rond twee uur in de namiddag. (CGVS p. 9) Wederom blijken uw verhalen niet overeen te komen. Het is immers niet mogelijk dat de aanvallen volgens uw oom zo vroeg in de morgen plaatsvonden en volgens u omstreeks twee uur in de namiddag waar u gestationeerd was, en zelfs nog later bij uw oom. U verklaart deze tegenstrijdigheden door te stellen dat u zich dergelijke details niet herinnert, er is zoveel tijd gepasseerd. (CGVS p. 14) Tot slot stelde uw oom eveneens dat twee personen van uw bataljon zich overgegeven hadden voor de aanval, terwijl u stelt dat niemand van het bataljon zich overgaf. (CGVS oom p. 14 en CGVS p. 11) Geconfronteerd met deze ongerijmdheid stelt u dat u niet alles kon weten en dat uw oom, als luitenant, meer wist dan u. (CGVS p. 14)

Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielproblemen. Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende uw eigen problemen en de problemen van uw oom na uw onderduiken niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot kernelementen van de aanval, zijnde de eventuele overgave van personen in uw bataljon, of de start van de aanval, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen. Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat dergelijke incidenten, zijnde een aanval of het feit dat uw belagers langs komen bij u thuis, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker en zijn familie gegrift staan, waardoor er hieromtrent gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden, ook al betreffen het

gebeurtenissen van enkele jaren terug. Dit was in casu duidelijk niet het geval. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw asielproblemen ondermijnen uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Vervolgens bleek eveneens dat u onaannemelijk vaag was over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Vooreerst verklaart u dat de autoriteiten bij u thuis langskwamen en achter u vroegen. (CGVS p. 4) U weet echter niet hoeveel keer ze precies voor u langskwamen, noch kan u specifieke data opgeven. (CGVS p. 4) U stelt algemeen dat ze in 2011 een laatste keer langskwamen. (CGVS p. 4) Verder verklaart u dat u vier brieven ontving waarmee gemeld werd dat u gezocht werd. (CGVS p. 13) U kan niet verklaren van welke instantie die brieven kwamen noch kan u de data weergeven waarop u deze brieven kreeg. (CGVS p. 13) U stelt vaag dat u in 2007 of 2008 de eerste brief kreeg, u herinnert het zich niet en dat de laatste in 2011 kwam. (CGVS p. 13) Ook informatie betreffende de bezoeken voor uw oom kan u niet weergeven. U stelt immers dat de autoriteiten ook voor hem langskwamen maar hoeveel keer dit gebeurde weet u niet, u stelt dat het misschien drie keer per jaar was. (CGVS p. 4) Wanneer ze bij hem langskwamen kan u eveneens niet zeggen. (CGVS p. 4) Wat betreft de aanval van de Georgische autoriteiten tegen K.(...) kan u niet zeggen wanneer dit precies gebeurde. U zegt vaag dat dit in juli of augustus 2006 voorviel. (CGVS p. 8-9) U verklaart eveneens dat de zus van E.(...) werd meegenomen maar of zij veroordeeld is, weet u niet, noch hoeveel jaar gevangenisstraf zij kreeg. (CGVS p. 10 en 11) Buiten de twee andere personen die u opnoemt weet u niet of er nog andere personen veroordeeld werden van uw bataljon. (CGVS p. 11) Eveneens stelt u dat er twee doden gevallen waren bij de inval door de Georgische troepen. (CGVS 10) U herinnert zich de namen van deze personen niet meer, u kende niet iedereen. (CGVS p. 11)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de aanval van augustus 2006 evenals de daaropvolgende en voorafgegane asielincidenten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu kan u beide verwachtingen van het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet invullen. Zo is het onaanvaardbaar dat u de precieze datum van de aanvalsdag niet kan weergeven, gezien het uitermate belang van dit incident. U stelt vaagweg dat het in juli of augustus 2006 gebeurde. Vervolgens blijft u onredelijk vaag over hetgeen er met uw collega's, op dat moment een unit van vijftig personen, gebeurde na de aanval. Uw flagrant gebrek aan kennis betreffende de gevolgen van deze aanval voor uw collega's is onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Gezien het gevaar dat u liep door te vluchten van de autoriteiten en het feit dat u gezocht werd voor landverraad, mag ten minste verwacht worden dat u informatie probeert te krijgen op een doortastende wijze, met betrekking tot de gevolgen van deze aanval voor uw collega's. U weet niet of de zus van uw leider veroordeeld werd, hetgeen nochtans uitgebreid in de pers verscheen, en geeft twee namen op van collega's die gearresteerd en veroordeeld werden, zoals hierna besproken zal worden, waarvan geen informatie werd teruggevonden in de geconsulteerde open bronnen. (CGVS p. 10 en 11) Informatie betreffende de veroordelingen van uw andere collega's, die wel gevonden werden door het Commissariaat-generaal, geeft u niet weer tijdens dit interview. Er waren zoveel gearresteerden, u kon het niet onthouden. (CGVS p. 10) Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen op ernstige wijze.

Eveneens wenst het Commissariaat-generaal het volgende op te merken. Tijdens uw gehoor maakte u melding van twee collega's bij het bataljon van K.(...) die elk twintig jaar gekregen zouden hebben, A.Z.(...) en G.G.(...). Echter, in de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijken beide personen nergens vermeld te worden in verband met de aanval in juli of augustus 2006, hetgeen op zijn minst opmerkelijk te noemen is.

Ten derde kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat u in de periode rond 2006 tewerkgesteld was als soldaat bij het bataljon van K.(...) of dat u actueel gezocht wordt door de autoriteiten. U verklaart dat u uw militair boekje, tezamen met uw internationaal paspoort in Oekraïne verloren bent. (CGVS p. 5 en 6) Het Commissariaat-generaal tast zwaar aan het ontbreken van dergelijke documenten. Zo heeft u gedurende vele jaren bij het bataljon van K.(...), onder leiding van de overheid, gestreden maar toch kan u hier geen enkel bewijs van voorleggen, volgens u omdat u de documenten verloren bent. Het verlies van dergelijk belangrijke documenten heeft u eveneens nergens gemeld. (CGVS p. 8) U legt vervolgens twee foto's neer die zouden moeten aantonen dat u wel degelijk gestreden hebt bij het bataljon. Op beide foto's bent u in militair uniform te zien. Echter, uit deze foto's kan onmogelijk afgeleid worden wanneer ze genomen waren, waar of in welke context. Deze foto's tonen dus eveneens niet aan dat u in 2006 tewerkgesteld was in het bataljon van K.(...). Bovendien is het Commissariaat-generaal van mening dat er duidelijk geknoeid werd met ten minste één van beide foto's. De foto waarop u samen met een tweede persoon in een bergachtige omgeving te zien bent, lijkt sterk vervalst te zijn. Zo lijkt uw hoofd merkbaar op het lichaam van iemand anders geplakt aangezien de houding van het lichaam en de plaats van uw hoofd niet overeen lijken te komen. Eveneens is de resolutie van uw hoofd beduidend scherper dan de resolutie van de omgeving of het hoofd van de tweede persoon op de foto. Uw intentie om het Commissariaat-generaal via bedrieglijke bewijsstukken om de tuin te leiden ondermijnt uw geloofwaardigheid op bijzonder ernstige wijze, temeer het hier gaat om de enige bewijsstukken die u kan geven in verband met uw militair verleden. Uw totaal gebrek aan bewijzen van uw problemen of deelname in de aanval van juli of augustus 2006 en de gemanipuleerde foto('s) waarop u zozegd te zien bent in militair uniform, tasten uw geloofwaardigheid bijgevolg zeer ernstig aan.

Ten vierde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo verklaart u in juni 2009 samen met uw oom, zonder internationaal paspoort, visum of valse documenten gereisd te hebben. (CGVS p.6) U verklaart in de laadruimte van een vrachtwagen vanuit Oekraïne via Polen tot België gereisd te zijn zonder dat u of de laadruimte gecontroleerd werd. (CGVS p. 7 en 8) Het Commissariaat-generaal acht het bijzonder ongeloofwaardig dat u zonder enige controle, verborgen in een vrachtwagen de Schengen-zone illegaal bent overgestoken. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de Schengengrenzen in Polen zeer strikte controles uitgevoerd worden bij vrachtwagens. Zo worden zowel lege als geladen vrachtwagens streng gecontroleerd, manueel en met behulp van hoogtechnologische apparatuur en dit tijdens twee verschillende controles waardoor mogelijke verstekelingen in een vrachtwagen niet onopgemerkt kunnen blijven. Uw verklaringen dat u zonder documenten en verborgen in een vrachtwagen de grens heeft overgestoken kunnen het Commissariaat-generaal niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u het verloren bent, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. (CGVS p. 6)

Tot slot wil het Commissariaat-generaal opmerken dat uw houding niet in overeenstemming is met uw vrees die u verklaart gekend te hebben. Zo stelt uw oom dat jullie na de aanval in juli of augustus 2006 gedurende verschillende maanden bij zijn familielid, J.G.(...), in Mestia verbleven hebben. (CGVS oom p. 15) Gezien de aard en intensiteit van uw vervolging door de overheid, is het bijgevolg onaannemelijk dat u en uw oom zich gedurende bijna twee jaar verstoppen bij een familielid die dezelfde achternaam als uw oom draagt. De kans dat de overheid u, gezien uw familieband met uw oom, en uw oom bij jullie persoon zou komen zoeken is immers niet onbestaande. Ook uw verklaringen dat uw oom en u geregeld in leegstaande huizen van familieleden te Kodori gingen overnachten na de aanval in juli of augustus, strookt niet met uw vrees voor de Georgische autoriteiten. (CGVS p. 11 en 14) Zo is het bijzonder onaannemelijk en risicovol om tijdens die periode in Kodori, dat gecontroleerd werd door de Georgische autoriteiten, te gaan overnachten. Eveneens is de plaats van overnachting, namelijk de leegstaande huizen van familieleden niet aannemelijk aangezien er immers een grote kans bestond dat uw belagers, zijnde de Georgisch overheid, deze huizen in Kodori in de gaten hield na een dergelijke muiterij in juli of augustus 2006. Bijgevolg ondermijnen uw ondoordachte en risicovolle handelingen uw vrees die u verklaart te hebben voor de Georgische autoriteiten waardoor uw geloofwaardigheid verder aangetast wordt.

Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw vluchtelingenkaart, kopie van uw rijbewijs, geboorteakte en uw diploma bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Zij kunnen echter de ongelooftwaardigheden waarmee uw asielrelaas behept is, niet herstellen.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asielaanvraag baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn oom, G.T.(...) (O.V. 6.453.209) en dezelfde beroepsmiddelen inroep.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 91 787 van 20 november 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van G.T.(...) (O.V. 6.453.209) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 en 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verder haalt verzoeker eveneens een schending aan van de artikelen 57/6 en 57/7ter van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een schending van de artikelen 57/6 en 57/7ter van de vreemdelingenwet zonder te concretiseren op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 juni 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat hij er niet in slaagt het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Hij tracht in zijn verzoekschrift dan ook alle motieven te weerleggen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) zich baseert om hem het statuut van vluchteling te weigeren.

2.2.1. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker en zijn neef D.D.(...) onaannemelijk vaag blijven over de elementen die de kern van hun asielrelaas raken en hierdoor hun geloofwaardigheid verliezen, stelt verzoeker dat dit eenvoudigweg verklaard kan worden door het feit dat zij zich niet meer alles in detail herinneren, onder andere omwille van het tijdsverloop. Verzoeker stelt dat zijn neef en hij tijdens hun gehoor dan ook meermaals oprecht verklaarden dat zij zich bepaalde zaken niet of niet goed herinnerden of niet meer wisten. Verzoeker meent verder dat niet verwacht kan worden dat zijn verklaringen en die van zijn neef tot in het allergrootste detail de volledige weergave van de feiten en begeleidende omstandigheden van hun asielrelaas bevatten, aangezien het niet verwonderlijk zou zijn dat bepaalde zaken niet tot de spontane kennis van verzoeker of zijn neef zou behoren. Verder wijst verzoeker erop dat hij zich als asielzoeker in een zeer kwetsbare positie bevindt.

Verzoeker meent dan ook dat indien hij of zijn neef om deze redenen enigszins vaag of minder coherent voorkomt dit zeker niet voldoende is om de asielaanvraag te weigeren.

Verzoeker stelt dat de verklaringen van hem en zijn neef omtrent het moment dat de aanval plaatsvond op één lijn liggen en eveneens zeer dicht aanleunen bij hetgeen blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal.

Het feit dat verzoeker en zijn neef een eerder beperkte kennis hebben over de gevolgen van de aanval in juli 2006 is logisch, meent verzoeker, aangezien zij na de aanval de bergen in zijn gevlucht.

Verder stelt verzoeker dat zijn neef de namen gegeven heeft van twee collega's, A.Z.(...) en G.G.(...), die gearresteerd werden en elk twintig jaar celstraf kregen, wat erop wijst dat verzoekers neef wel op de hoogte was, terwijl de commissaris-generaal over informatie beschikt die hierbij zou aansluiten betreffende de veroordelingen van andere collega's van verzoeker.

De Raad wijst hier op de bestreden beslissing: "(...)In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo blijkt u beperkte kennis te hebben met betrekking tot de gevolgen van de aanval in augustus 2006. U stelt immers dat u en uw neef na die aanval vluchtten naar de bergen. (CGVS p. 14) Verder zouden nog ongeveer vijftig personen van uw bataljon gevlucht zijn maar buiten uw leider, E.K.(...), kan u niemand van uw bataljon die eveneens gevlucht waren, met naam opnoemen. (CGVS p. 14) U verklaart dat twee personen van uw bataljon zich overgegeven hadden aan de Georgische autoriteiten voor de aanval maar wie die twee personen precies waren herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 14) Ook de twee personen die omkwamen tijdens

de inval, kan u niet vernoemen. U weet hun naam niet. (CGVS p. 16) Niet alleen blijft u vaag met betrekking tot deze gebeurtenissen, ook de gebeurtenissen na de aanval kan u slechts vaag weergeven. Zo verklaart u dat vele personen na die aanval gearresteerd werden, maar wederom kan u de namen van uw gearresteerde collega's niet vernoemen. (CGVS p. 17) Hoeveel collega's er gearresteerd zijn weet u niet. (CGVS p. 17) Wat er met uw leider gebeurde, kan u niet zeggen, u weet niet waarnaartoe hij gegaan is. (CGVS p. 17)

Vervolgens kwamen uw verklaringen betreffende verschillende asielfeiten niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaart u dat de aanval in augustus 2006 tot ongeveer 10 augustus 2006 duurde. (CGVS p. 13) Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de aanval tegen K.(...) begon op 25 juli 2006 en dat op 27 juli 2006 de minister van defensie afkondigde dat de dorpen in de Kodori vallei onder Georgische controle stonden. Vervolgens stelt u eveneens dat de zus van K.(...) acht jaar effectief kreeg. (CGVS p. 13) Dit is overigens de enigste veroordeling van de personen betrokken bij de aanval die u kan opnoemen. Nu, volgens de informatie van het Commissariaat-generaal werd zij niet tot acht jaar maar tot zes en een half jaar veroordeeld. Het Commissariaat-generaal stelt zich ernstige vragen bij beide ongerijmdheden, gezien de ernst en het belang van deze asielfeiten. Zo mag men immers verwachten dat u nog weet wanneer een dergelijke belangrijke aanval zich voordeden, of wat de straf van de zus van uw leider, hetgeen wijdverspreide informatie is, is. U blijkt zowel de aanval in een verkeerde maand te situeren alsook het aantal jaren van deze veroordeling verkeerd weer te geven, hetgeen onaanvaardbaar is voor het Commissariaat-generaal omwille van de aard van beide incidenten als zijnde fundamentele onderdelen van uw asielrelaas.

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de aanval van augustus 2006 evenals de daaropvolgende gebeurtenissen, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu kan u beide verwachtingen van het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet invullen. Zo is het onaanvaardbaar dat u de juiste datum van de aanvalsdag niet kan weergeven, gezien het uitermate belang van dit incident in uw asielaanvraag. Vervolgens blijft u onredelijk vaag over hetgeen er met uw collega's, op dat moment een unit van vijftig personen, gebeurde na de aanval. (CGVS p. 6) Het is onaanvaardbaar dat u geen enkele van uw collega's met naam kan vernoemen, noch kan vertellen welke twee collega's zich hebben overgegeven. Ook uw flagrant gebrek aan kennis betreffende de gevolgen van deze aanval voor uw collega's zijn onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Gezien het gevaar dat u liep door te vluchten van de autoriteiten en het feit dat u gezocht werd voor landverraad, mag ten minste verwacht worden dat u informatie tracht te verkrijgen en dit op een doortastende wijze, met betrekking tot de gevolgen van deze aanval voor uw collega's. U heeft geen enkele informatie over de collega's die gearresteerd werden en stelt enkel dat de zus van E.K.(...) tot acht jaar veroordeeld werd, hetgeen niet blijkt te kloppen. Ook heeft u geen kennis wat er met uw leider, E.K.(...), gebeurde na de aanval. Daarenboven wijzen dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen, hetgeen u duidelijk nagelaten heeft. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen op ernstige wijze.(...)"

De Raad schaart zich achter deze motieven en is van mening dat deze vage en beperkte kennis geenszins kan verklaard worden door te stellen dat er een lang tijdsverloop is geweest sinds de gebeurtenissen. Ook is de Raad van mening dat er van verzoeker verwacht kan worden dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn problemen, zodat aanhalen meermaals gezegd te hebben het niet te weten, niet volstaat om de aangehaalde motieven te weerleggen.

De Raad meent dat tegenstijdige verklaringen afgelegd door personen, die getuigen waren van dezelfde feiten en die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing is voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van

de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.2.2. Waar de bestreden beslissing tegenstrijdigheden aanhaalt betreffende het aantal keren dat de politie nog is langsgekomen om achter verzoeker en zijn neef te vragen, stelt verzoeker dat er dan wel geen perfecte symmetrische kennis is over hetgeen de autoriteiten ondernemen naar verzoeker en zijn neef toe, maar toch blijft de essentie staande. Verder dacht verzoekers neef dat verzoeker ook op de hoogte was van de frequentie waarmee er naar hem gevraagd wordt door de autoriteiten.

Wat het begin van de aanval in 2006 betreft meent verzoeker dat zijn verklaringen perfect verzoenbaar zijn met die van zijn neef. Zij bevonden zich namelijk op andere plaatsen, zodat zij ook niet exact konden bepalen waar de aanval van start was gegaan en waar nog niet.

Ook hier wijst de Raad op de bestreden beslissing: "(...)Daarenboven bleken er ook enkele tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw neef, D.D.(...) (O.V. 6.453.206), in verband met uw asielincidenten. Vooreerst bleken uw verklaringen in verband met de asielfeiten na de aanval niet overeen te komen. Zo werd aan u gevraagd of er iets werd ondernomen vanwege de autoriteiten ten opzichte van uw neef, of ze bijvoorbeeld langsgekomen waren of hem ondervroegen. U antwoordt hier negatief op en stelt dat de autoriteiten eenmaal bij uw thuis zijn langsgekomen en enkel achter u vroegen. (CGVS p. 18) De verklaringen van uw neef wijken echter af van uw verklaringen over deze asielfeiten. Zo stelt uw neef dat de autoriteiten wel langskwamen voor hem, en dit waarschijnlijk zo'n drie keer per jaar. (CGVS neef p. 4) Uw neef verklaart eveneens dat zijn moeder en uw vrouw in één huis wonen. (CGVS neef p. 4) Verder stelt uw neef dat iemand van de politie langskwam om achter u te vragen maar dat dit per jaar misschien drie keer was. (CGVS neef p. 4) Niet alleen kwamen dus jullie verklaringen betreffende het langskomen van de autoriteiten voor uw neef niet overeen, eveneens stelt uw neef dat de autoriteiten meerdere malen, en niet eenmaal zoals u verklaart, voor u langskwamen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden stelt uw neef dat hij het niet noodzakelijk vond om u deze informatie te vertellen maar dat het ook kon zijn dat hij het u gezegd had maar dat u het zich niet meer herinnert. (CGVS neef p. 13) Uw neef dacht dat u het ook wist. (CGVS neef p. 17) Bovendien bleken er ongerijmdheden in uw verklaringen en de verklaringen van uw neef te zijn met betrekking tot de aanval in augustus 2006 te zijn. Zo verklaart u dat de aanval 's morgens begon tegen 7 of 8 uur toen ze het dorp Sakeni binnenvielen. (CGVS p. 14) Uw neef verklaart echter dat u in Khohori stond en hij op de Nakhariberg, dat ze eerst bij uw neef binnenvielen en dat dit ergens rond twee uur in de namiddag voorviel. (CGVS neef p. 9) Wederom blijken uw verhalen niet overeen te komen. Het is immers niet mogelijk dat de aanvallen volgens u zo vroeg in de morgen vonden en volgens uw neef omstreeks twee uur in de namiddag waar hij gestationeerd was, en zelfs nog later dan dit tijdstip bij u waren. Uw neef verklaart deze tegenstrijdigheden door te stellen dat hij zich dergelijke details niet herinnert, er is zoveel tijd gepasseerd. (CGVS p. 14) Tot slot stelde u evenzeer dat twee personen van uw bataljon zich overgegeven hadden voor de aanval, terwijl uw neef stelt dat niemand van het bataljon zich overgaf. (CGVS p. 14 en CGVS neef p. 11) Geconfronteerd met deze ongerijmdheid stelt uw neef dat hij niet alles kon weten en dat u, als luitenant, meer wist dan hem. (CGVS neef p. 14)(...)" en schaarst zij zich achter dit motief.

2.2.3. Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt geen enkel begin van bewijs voor te leggen van zijn problemen, haalt verzoeker aan dat het element 'gegronde vrees voor vervolging' van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag een subjectief-psychologisch element is in hoofde van de kandidaat-vluchteling dat inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging is wegens één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde redenen. Verzoeker stelt effectief de bewijslast te dragen om zijn gegronde vrees aannemelijk te maken, maar de bewijslast zou niet zo ver gaan dat men moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, wat bijna altijd onmogelijk is. Het volstaat dat het bestaan van objectieve feiten te bewijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten

vervolgning (D. VANHEULE, *Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 06/05/1993*, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36).

Verzoeker verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen (hierna: VBV) en stelt dat indien geen of geen overtuigend bewijsmateriaal wordt voorgelegd de erkenning af zal hangen van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. Verklaringen kunnen daarbij een voldoende bewijs zijn indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (VBV, 2e kamer, nr. W676, 12 oktober 1992).

Vervolgens haalt verzoeker de UNHCR "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" van januari 1992 (hierna: UNHCR procedureguides) aan en stelt dat het behoren tot een bepaalde sociale groep duidt op personen die tot een groep behoren met een zelfde origine en dezelfde levenswijze of hetzelfde sociaal statuut. De hoger aangehaalde rechtsleer van D. VANHEULE stelt dat een toepassing hiervan vervolging wegens een zelfde beroepsactiviteit omvat. Verzoeker en zijn neef waren in concreto in hetzelfde bataljon tewerkgesteld en menen dat alle documenten die zij neer hebben gelegd hiervan een begin van bewijs of zeker een ernstige aanwijzing vormen. Verzoeker stelt dat hij net door die beroepsactiviteit als militair ernstig gevaar op vervolging of serieuze schade loopt, waartegen hij in zijn land van herkomst niet afdoende beschermd kan worden. Verzoeker meent dan ook dat er niet meer kan getwijfeld worden aan de gegronde vrees in zijn hoofd om vervolgd te worden wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep.

De Raad wijst erop dat wat betreft het behoren tot de groep van militairen die in 2006 hebben meegedaan aan de mouterij onder leiding van E.K.(...), verzoekers dit geenszins aannemelijk hebben gemaakt.

De neergelegde stukken zijn geenszins een begin van bewijs betreffende het feit dat verzoeker en zijn neef lid zouden zijn geweest van het bataljon van E.K.(...) en mee zouden hebben gedaan aan de mouterij onder leiding van E.K.(...). De aangebrachte stukken zeggen enkel iets over de identiteit van verzoeker en zijn neef en het feit dat verzoeker in Omarishali verbleven heeft. De veteranenkaart, evenals het militair boekje bewijst dat verzoeker bij het leger is geweest en dit militaire boekje bevat enkel informatie over de jaren '70 en '80, zodat dit ook niet kan bewijzen dat verzoeker in 2006 lid was van het bataljon van E.K.(...). Ook de foto's van verzoeker in een militair uniform kunnen dit geenszins bewijzen. Verder wijst de Raad er nog op dat de twee foto's van verzoekers neef eveneens geenszins bewijzen dat zijn neef in 2006 bij het bataljon hoorde van E.K.(...).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Betreffende de aangevoerde schending van bepalingen uit de UNHCR proceduregids merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Uit het bovenstaande meent de raad dat duidelijk blijkt dat verzoekers relaas en dat van zijn neef verscheidene vaagheden, incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten, zodat er niet louter op basis van hun verklaringen kan besloten worden dat zij aan de op hun rustende bewijslast hebben voldaan en onder het statuut van vluchteling vallen.

2.2.4. Met betrekking tot reisweg en de controles aan de grens van de Schengen-zone in Polen stelt verzoeker dat het geenszins uit te sluiten valt dat zijn neef en hij, zoals zij beiden stellen, toch aan de strikte controles van de vrachtwagens ontsnapt zijn. Er zouden nog steeds mogelijkheden en ogenblikken zijn om deze strikte controles te vermijden.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.2.5. De commissaris-generaal verwijt verzoeker eveneens dat zijn houding en die van zijn neef niet in overeenstemming is met de aangehaalde vrees voor vervolging. Verzoeker stelt dat hij na de aanval wel verschillende maanden bij een familielid met dezelfde achternaam als verzoeker verbleven heeft, maar dit in een relatief bergachtig gebied was op tweehonderd kilometer van het Khodori-dal, zodat het niet dermate vanzelfsprekend is dat de overheid zijn neef en hem daar zouden komen zoeken.

Overigens meent verzoeker dat het verblijf van zijn neef en hem van negen maanden in Oekraïne zonder daar bescherming te zoeken evenmin verwonderlijk of tegenstrijdig is. Gezien de goede banden die Oekraïne onderhield met verzoekers land van herkomst, meent hij dat het vanzelfsprekend is dat hij daar geen bescherming vroeg gezien het risico om gevat te worden. Desalniettemin waren verzoeker en zijn neef in Oekraïne enigszins veiliger en moeilijker te vinden dan in hun land van herkomst, maar nog steeds niet afdoende veilig. Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat hij in Oekraïne enkel in het zwart gewerkt heeft, waardoor hij niet te veel in de aandacht van de lokale autoriteiten kwam en verzoekers neef viel nog minder op.

Verder stelt verzoeker dat het evenmin onverenigbaar is met de aangehaalde vrees voor vervolging, dat zijn neef en hij geregeld in leegstaande huizen van familie in Kodori gingen overnachten. Ondanks het feit dat er na de aanval van 2006 enigszins een risico was op controle in Kodori, hadden zij weinig keus om ergens op een fatsoenlijke wijze te kunnen overnachten.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.3. Ook met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt door op geen enkele wijze te verduidelijken waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor deze bescherming, waardoor het voor hem niet mogelijk is een degelijk verweer te voeren.

De commissaris-generaal heeft voor verzoekers een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Vervolgens citeert verzoeker het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst geconfronteerd dreigt te worden met aanhouding en gevangenneming ten gevolge van zijn deelname aan de muiterij onder leiding van E.K.(...). Verzoeker stelt dat het bij de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging volstaat dat de vrees reëel is, zonder dat ze zich effectief verwezenlijkt moet hebben. Verzoeker meent dat uit zijn relaas en dat van zijn neef blijkt dat deze vrees reëel is, zodat er aangenomen mag worden dat er verzoeker ernstige schade boven het hoofd hangt.

De Raad wijst erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging, of een reëel risico op ernstige schade niet volstaat voor de toekenning van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming. Deze vrees of dit risico moeten ook aannemelijk gemaakt worden.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.”

Ter volledigheid merkt de Raad op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift betwist dat er met één van de foto's die hij neerlegt geknoeid is, merkt de Raad op dat van de kopieën die in het administratief dossier te vinden zijn niet kan afgeleid worden of er met deze foto geknoeid is of niet, maar de Raad wijst er wel op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing meerdere argumenten aanbrengt, waarom hij meent dat er met deze foto geknoeid zou zijn en dat verzoeker in het verzoekschrift deze argumenten geenszins weerlegt door louter te ontkennen dat de foto vervalst is. Daarenboven meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS